

Genç Kalemler 7 'Antolojisi

Dr. Enes Başak sanat yönetmenliğinde...

“biz yazmayı çok sevdik”

Genç Kalemler Antolojisi 7

Dr. Enes BAŞAK

Kapak Tasarımı

Burak Dalyanda

Mizanpaj

Dr. Enes Başak

1. Basım, Eylöl 2019

SAGE Yayınları

Baskı ve Cilt:

SAGE YAYINCILIK VE MATBAACILIK

Kazım Karabekir Cad. Uğurlu İş Merkezi No:97/24

No: 7/101-102-103

İskitler/Ankara

Tel.: 0312 341 0002

bilgi@bizimdijital.com

<i>Adile Karaçalı</i>	5
<i>Ali Erol</i>	10
<i>Ayşe Çekiç</i>	18
<i>Bilal İsmail Öztaş</i>	23
<i>Burhan Ali Yağmur</i>	28
<i>Büşra Konuş</i>	33
<i>Büşra Sönmez</i>	38
<i>Cem Gökçen</i>	40
<i>Çağla Çağlayan</i>	45
<i>Dilek Ayrıbaş</i>	50
<i>Elif Baykara</i>	55
<i>Emine Şeker</i>	60
<i>Fatma Kanat</i>	65
<i>Feyza Nur Dilekcan</i>	70
<i>Fırat Demir</i>	75
<i>Furkan Boztaş</i>	79
<i>Gözde Aybay</i>	84

Önsöz

Her zamanki gibi bu antolojinin önsözüne de edebiyat ve sanata dair birkaç kelime yazmayı o kadar isterdim ki...

Ama bu defa, bu önsözü kadınlara, bilhassa annelere, armağan etmek istiyorum.

Şiddetin her türlüüne karşı iken, bir annenin evladı karşısında can çekişerek ölüme gitmesini vicdanım kanaya kanaya izledim.

Ne desem, ne yazsam hiçbir şey bu acıyı yaşayan o evladı teselli etmeyecek.

Göğe yükselen nice #eminebulut varken, bu ülkede umut etmek hep aksak bir düşünce olarak kalacak...

Bu kitabı, şiddete maruz kalmış tüm annelere ve çocuklara armağan ediyorum...

Adile Karaçalı

BEDEL

Telefonun sesiyle kendine gelmişti. O an yaşadıklarını düşündükçe nefes almakta dahi zorlanıyordu. Tek bir suçlu vardı gözünde affedemiyordu onu. Yaşları gözüne mesken tutan Efsun'un artık içi rahattı çünkü bu özgürlüğün bedelini ödemişti.

Birkaç gün önceydi çocuklarıyla beraber evde otururken aniden kapının vurulmasıyla anlamıştı ters giden bir şeylerin olduğunu evine yabancı kimse gelmezdi, zaten evi de çok uzaktı köye.

Kim o demeye kalmadan Ali'nin sesi yükseldi.

-Aç şu kapıyı

-Neredesin sen bir haftadır?

-Çekil şuradan saklanmam lazım soran olursa evde yok de.

Efsun anlamıştı niye saklandığını ne kadar karşı çıksa da çaresizliği ile yine köşesine çekilmişti. Ama bir şeyler yapmalıydı onun da çocukları vardı. Bu zehrin etrafa saçılmasına vicdanı el vermiyordu.

Çok geçmeden jandarmalar kapıya dayandı. Efsun çocuklarına hiçbir şeyin olmadığını söylese de büyük kızı Elif anlamıştı kardeşlerini oynatmaya çalışarak annesine destek oluyordu.

Kapı çalınmadan Efsun kapıyı açtı. Vicdanı kocasına olan sevgisinin önüne geçmişti. Hiç konuşmadan arka odayı gösterdi. Biliyordu kocası bunu onun yanına bırakmayacaktı ama olsun cezasını çekmeliydi. Daha yüzündeki morluklar geçmemişti eşarabının ucuyla

gözyaşını silerken kocasıyla göz göze geldi ve o an kıyamet kopmuştu yüreğinde. Kim bilir yine kaç hafta sonra gelecekti.

Büyük kızının sarılmasıyla kendini topladı.

Anne üzülme hem babam evde olmayınca ben daha çok mutlu oluyorum seni dövemez işte! Efsun bunu duyan kulaklarını kapatarak hıçkırıklarına teslim olmuştu. Sonra çaresizliğini gözyaşlarına katıp acı bir tebessümle kızına sımsıkı sarıldı. Peki ya şimdi ne yapacaktı 4 çocukla kalakalmıştı, iki göz odalı derme çatma bu evde. Zaten evleri köye uzaktı, köy desen şehre iki saat uzaklıktaydı. Bir şeyler yapmalıydı. Hemen üzerine mantosunu çekip çocuklarını da alıp muhtarın evinin yolunu tutmuştu. Onda babasının telefonu vardı. Babasını arayıp gelip onu almasını isteyecekti. Şehre taşınıp ağır hafif demeden her işte çalışarak çocuklarını okutacaktı. Hızlı adımları kurduğu hayallerine şahitlik ediyordu. Hem babası ona bunu borçluydu, Ali'ye de zorla kendi vermişti. Efsun okumak istiyorum dediğinde yüzüne bir tokat atıp kız kısmı okula mı gider deyip daha 13 yaşında onu bu çileli hayata kendisi mahkûm etmişti.

-Muhtar amca aç kapıyı

-Kim o

-Ben Efsun

-Buyur kızım

-Muhtar amca babamı arar mısın?

-Bu saatte hayırdır ne oldu?

-Ara muhtar amca hayrolsun.

-Telefon uzun uzun çaldı açan olmadı.

-Bir daha dene muhtar amca belki bu sefer açar.

-Kızım 3 defa aradım bir kere daha deneyeyim.

-Alo

-Baba ben Efsun

-Ne oldu?

Baba gel al beni buradan burada kalamam demeye kalmadan, ne işin var burada otur oturduğun yerde deyip telefonu kapatmıştı bile. Yine yalnız bırakmıştı kızını ne olduğunu bile sormadan şimdi baba kelimesi bütün anlamını kaybetmişti kalbinde. Şehre giden yolu da bilmiyordu ki ne yapacağım 4 çocukla? Allah'ım sen yardım et! Babası tek aydınlık penceresini de zifiri karanlığa gömmüştü. Eve gidip ne yapacağıma karar vermemeliydi. Sabah daha güneş kendini güne teslim ederken kapı tekrar vuruldu. Efsun korkuyla irkildi. Gelen büyük kayınbiraderiydi. Apar topar çocukları uyandırıp hepsini dışarı çıkardı. Kapıyı kapatıp üzerine yürüdü Efsun'sun çığlıkları dağlarda yankılanmıştı.

Kaç gün oldu ne çocukları getiriyor ne de görmesine izin veriyordu. Efsun yüzündeki yaralarla her gün dua ediyordu çocuklarıyla beraber bu karanlıktan kurtulmayı diliyordu. 10 gün olmuştu evde tek başına cezasının bitmesini bekliyordu. Keşke bununla kalsaydı cezası. Elektrikler kesildi aniden, köy burası sürekli olurdu ama bu defa öyle değildi sanki içine bir ürperti düştü. Duvarlara dokuna dokuna mutfığa gidip mum aramaya başladı. Birden mutfağın penceresinin camından bir siluetin olduğunu gördü. Hemen bıçak bulmaya çalışırken kapının zorlandığını fark etti. Bıçağı kapıldığı gibi kapıya yöneldiği anda bir ses yükseldi.

-Aç şu kapıyı

Sen kimsin tanımıyorum seni ne işin var evimde demeye kalmadan daha önce hiç görmediği bu adam kapıyı zorlayıp içeri girmişti. O an Efsun kendini koruyamazsa elindeki bıçakla canına kıymayı bile düşünmüştü. Kocasına ve çocuklarına onu duymayacaklarını bildiği halde, imdat diye bağırdı, biliyordu boşuna ama o anın çaresizliğini ömrü boyunca unutmayacaktı.

“Defol git buradan kocam seni öldürür” dedi. Adam Ali’nin içerde olmadığını biliyordu boşuna çabalama ben günlerdir bu anı bekliyorum hem paramı da verdim kocanın abisine. Ne, nasıl yalannn söylüyorsun diye feryat figan bağırdı. Köy halkı adeta ölüm uykusunda denecek kadar sessizdi. Kimse zavallı kadının sessiz çığlıklarını duymadı. Bunu nasıl yapardı o an yerin yedi kat altında olmayı isteyecek kadar utanmıştı. Efsunun üzerine doğru gelen adam o iğrenç gülüşüyle hiçbir yere gidemezsin diyerek kapıyı kilitledi.

Yaklaşma öldürürüm!

Nefesi kesilmişti sadece koşuyordu arkasına bakmadan. Aklı sadece çocuklarındaydı, kim bilir ne haldelerdi, ama onlar için gitmeliydi. Hiç bilmediği bu toprak yolda belki de geleceklerini kurtarmak için koşmalıydı. Taşlar yalın ayağına batıyordu ama canını acıtan bu değildi. Saat gecenin bilmem kaçı sadece koşuyordu. Korkusu yapacaklarına engel olmamalıydı. Gücünün tükendiğini hissettiği o son adımlarında karanlığın içinde şehrin ışıkları gözlerine umut olmuştu. O an fark etmişti elinde sımsıkı tuttuğu kanlı bıçağı...

Efsun kızım hadi konuş telefondaki baban,

-Babam mı o öldü benim için. Çocuklarım nerede?

Merek etme kızım güvendeler sen çıkana kadar yurttan kalacaklar okullarına gidecekler. Gözünde ki son damla yaşı da akıtmıştı Efsun. Tek derdi çocuklarını kurtarmaktı onunda bedelini kanatlarıyla ödemişti...